

grupperet sig. Naar Mindretallet blot paa-beraaber sig, at da Folketinget har vedtaget denne Lov, skulle vi ogsaa sige ja og amen dertil, er det heller ikke afgørende for mig, blandt andet fordi jeg ikke er sikker paa, at den smukke Tanke, som Udvalgets Flertal har haft og motiveret saa godt, hvis den var kommen frem i Folketinget, ikke mulig vilde have vundet samme Tilslutning der, som jeg antager, at den vil finde i dette Ting. Hvad den ærede Ministers Tiltræden af Lovforslaget angaar, ville vi jo faa at se, hvorledes den ærede Minister stiller sig. Jeg antager ikke, at han vil være en Modstander af den Ordning, som her er Tale om.

Jeg vil i Anledning af den ærede sidste Talers Bemærkning om, at det skulde være særlig Øresundsforhold, som havde bevirket, at man nu vilde skride til det, som her foreslaas, dog bemærke, at de Forhold, som ganske vist have vakt stor Utilfredshed og forvoldt megen Skade ved Øresund og Nord for Helsingør, kunne indtræde paa en hvilken som helst Kyst her i Landet, og saa snart der — navnlig vel i Nærheden af større Byer eller Steder, hvor der er store Byggeforetagender — bliver drevet ivrig Stenfiskning, og det betaler sig, skal man ogsaa nok se, at der kommer Dampfartøjer derhen, og saa sker der det samme som her i Øresund, at de grave disse 20 Fod dybe Render, som bevirke, at Havet paa en ganske anden Maade end tidligere faar Magt over Kysten. Jeg under alle mine Landsmænd det lige godt, ogsaa dem oppe i Jylland. Men naar der nu paa saa mange Punkter fordres taget særligt Hensyn til Jyderne, hvad jeg skal være meget beredvillig til, forekommer det mig, at vi Kjøbenhavnerne eller de, der bo omkring ved Øresund, ogsaa i og for sig, naar det er retfærdige og fornuftige Foranstaltninger, vi ønske, kunne fordre, at der bliver taget noget Hensyn til os — vi, der bo her og ved Kjøbenhavn, ere dog ogsaa Danske.

Den sidste ærede Taler henviste til, at ved Vandsynsforretninger, navnlig ved større offentlige Vandløb, Aaer o. s. v. overlader man det til privat Initiativ at søge Sikring mod de Ulemper, der kunne komme. Det tror jeg ikke er Tilfældet.

Jeg tror, at vor Vandsynslovgivning netop fører til, at naar et Aaløb er blevet erklæret for offentligt, er det ogsaa offentlige Autoriteters Sag at paase, at det ikke benyttes paa en saadan Maade eller kommer til at sno sig paa en saadan Maade, at det bevirker Skade paa de tilgrænsende Marker.

Maaske jeg endnu blot af mere juridisk Interesse maa sige, at jeg ganske vist ikke samstemmer med den ærede Ordfører og med det, der staar i Udvalgets Betænkning, deri, at enhver Kystejer har Retsmidler, som det kaldes, Midler til at kunne gaa frem, navnlig ad privat processuel Vej. Naar jeg ikke har Kystbeskyttelse, idet jeg ikke har faaet en Synsforretning, og jeg saa ser en Stenfisker ligge uden for min Ejendom og tage Sten op, og jeg maaske kan paavise eller gøre det sandsynligt, at det kan være skadeligt for min Ejendom, at de Sten og det Grus bliver taget bort, saa tror jeg, at hvis jeg henvendte mig til Kongens Foged og bad ham være mig følgagtig med at nedlægge Forbud, vilde han ikke gøre det. Og hvis jeg anlagde Erstatningssag mod de Fiskere, som havde været derude og taget Sten og Sand, og vilde have Erstatning for det Tab, min Ejendom havde lidt, saa tror jeg heller ikke, at Domstolene vilde finde tilstrækkelig Fundament for et saadant Skadeserstatningskrav. Sagen er den, at jeg tror, at den ærede Ordfører svæver i den Misforstaaelse, at enhver Handling af Trediemand, som kan bevirke Skade for en anden, medfører Skadeserstatningsforpligtelse. Det gør den jo ikke. Der foretages Hundreder og atter Hundreder af Handlinger dagligdags, af andre, som kunne være til stor Gene og Skade for Enkeltmand, men som han ikke kan faa noget Skadeserstatningskrav paa, fordi den anden simpelthen har udøvet sin Ret. Og i alt Fald, selv om man mener, at det er Staten, der er den egentlig berettigede, er det lige saa vist, at Staten har fra Arilds Tid, havde jeg nær sagt, tilladt disse Fiskere at tage Sten og Grus uden for Stranden og navnlig inde paa Forstranden, hvor der ikke er megen Beskyttelse. Naar jeg altsaa vilde komme og anlægge Skadeserstatningssøgmaal mod en saadan Mand, vilde han sige: Jeg har ikke